

č. 11 jsou podrobeny dávce podle dávk. pravidel č. 143/1922, bylo-li zmíněné schválení uděleno až po 23. květnu 1922, třebas smlouva byla uzavřena již před tímto dnem, tedy zde případně i třebas prozatímní smlouvou z 13. května 1922, ustáleně judikuje nss, tak na př. v nál. Boh. A 8404, jehož odůvodněním (44 j. ř.) jsou vyvráceny veškeré námitky stížnosti shora uplatňované.

ad 2. K této námitce uvádí st-l, že v prvním platebním rozkaze byla úřadem vzata za základ vyměření dávky nabývací cena 128.000 Kč, a poněvadž platební rozkaz byl k odvolání st-le zrušen pro formální nedostatek a to v jeho prospěch, nesměl úřad, vyměřuje znova dávku, při tom vycházeti z nabývací hodnoty nižší částkou pouze 70.478 Kč.

Ani tuto námitku neuznal nss důvodnou. Je pravda, že v původním platebním rozkaze byla hodnota nabývací stanovena částkou 128.000 Kč. Leč tento platební rozkaz byl výrokem býv. župního úřadu v celém svém rozsahu zrušen a okr. úřad byl vyzván, aby provedl nové vyměřovací řízení. Tím pozbyl platební rozkaz, třeba že k jeho zrušení došlo k odvolání st-le, úplně své účinnosti a nemohl pro stranu založiti právo, ani pokud jde o stanovení hodnoty nabývací, zvláště když vyměřovací základy — k nimž patří i nabývací hodnota — nejsou samy o sobě schopny právní moci (viz nál. Boh. A 4390/1925).

Nemohla tedy v daném případě okolnost, že v původním, později zrušeném platebním rozkazu byla hodnota nabývací stanovena částkou 128.000 Kč, býti úřadu na závalu, aby si zjistil nabývací hodnotu znovu, i když byl platební rozkaz v důsledku odvolání st-lova zrušen, a byl úřad oprávněn v novém řízení nabývací hodnotu stanovit i částkou nižší než 128.000 Kč.

Č. 11.595.

Stavební právo. — Řízení správní: * Ve vyvlastňovacím řízení podle § 22 brněnského stavebního řádu č. 63/1894 z. z. pro Moravu je stranou jedině vlastník vyvlastňovaného pozemku.

(Nález ze dne 12. prosince 1934 č. 20.782.)

V ě c: Anděslav G. v B. proti ministerstvu veřejných prací o vyvlastnění pozemků k účelům uličním podle brněnského stavebního řádu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Dne 13. března 1931 vydal zemský úřad v Brně vyvlastňovací nález tohoto znění: »Na základě usnesení měst. zastupitelstva ze 16. května 1930 provedlo město Brno v roce 1930 stavbu silnice v prodloužené ulici Bednářské a Černopolní v Brně. Zřízení těchto silnic je z důvodů frekvenčních velmi nutné, ježto jak prodloužená ulice Bednářská, tak i Černopolní jsou velmi důležitými spojkami komunikačními mezi městem Brnem, Černými Polemi a mezi Štefanikovou čtvrtí a ježto brněnské pouliční dráhy projektovaly Bednářskou ulicí autobusovou linku trati »Lažanského náměstí—Štefanikova čtvrť« v Husovicích. Z jednacíh spisů vychází najevo, že město Brno učinilo pokus o smírnou dohodu s Anděslavem G., po případě jeho dcerou Olgou ve příčině postoupení pozemků ke zřízení zmíněných silnic potřebných, který však

nevedl k cíli pro přemrštěné požadavky G. V důsledku toho rozhoduje zemský úřad na základě § 23 stav. řádu, že Anděslav G. jako majitel pozemků č. 2013, 2014 a 2015, a jeho dcera Olga G. jako majitelka pozemku č. 2016 v kat. území v Husovicích jsou podle § 22 odst. 1 stav. řádu povinni postoupiti městu Brnu do veřejného statku plochy podle schválených stavebních čar jak v ulici Bednářské, tak v ulici Černopolní k uličnímu pozemku připadající a sice: Anděslav G. z parc. č. 2013 plochu ve výměře 1 a 30 m² pro ulici Bednářskou a 47 m² pro ulici Černopolní, z parc. č. 2014 plochu ve výměře 2 a 47 m² pro ulici Bednářskou a z parc. č. 2015 plochu ve výměře 1 a 12 m² pro ulici Černopolní za přiměřenou náhradu; Olga G. z parc. č. 2016 plochu ve výměře 1 a 22 m² pro ulici Bednářskou rovněž za přiměřenou náhradu. Nebude-li po vydání tohoto nálezu docíleno dohody o výši náhrady, budiž hodnota pozemků vyšetřena soudním odhadem.

Nález byl doručen jak Anděslavovi G., tak i Olze G. Proti tomuto výměru podal odvolání Anděslav G., uváděje, že jím byla porušena práva vlastnická i držitelská i uživatelská. Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání a to: 1. pokud se týče té části napadeného rozhodnutí, kterou byla Olga G. uznána povinnou odstoupiti ze své parcely č. 2016 v kat. území v Husovicích plochu ve výměře 1 a 22 m², pro nedostatek legitimace st-lovy, 2. v ostatních bodech pro bezdůvodnost.

O stížnosti uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí obsahuje dvojí výrok, a sice se jím jednak odmítá odvolání st-lovo, pokud se týká vyvlastnění pozemku č. 2016, patřícího Olze G., pro nedostatek legitimace, jednak se v ostatním zamítá odvolání z důvodů věcných.

Co se prvního výroku týče, opřel jej žal. úřad o úvahu, že st-l ve svém odvolání neuvedl, ačkoliv během řízení vystupoval v zastoupení své dcery, že je podává i jménem této. Stížnost tuto okolnost nepopírá, poukazuje však k tomu, že správní úřady vždy se st-lem jednaly jako se zástupcem Olgy, že u okresního soudu je založena její plná moc pro st-le a že v případě, když žal. úřad měl snad nějakou pochybnost, zda jest oprávněn jako plnomocník opravný prostředek podati, měl býti vyvolán, aby se tímto zmocněním prokázal.

Stížnost, spatřující porušení práv st-lových zřejmě v tom, že žal. úřad neuznal, že st-l v odvolání vystupoval i v zastoupení své dcery Olgy, neshledal nss důvodnou. Pokud jde o okolnost, že plná moc je u okresního soudu založena, byla by tato okolnost pro rozhodnutí zcela irrelevantní již proto, že zmocnění bylo vykázáno v řízení civilním a nikoliv v řízení správním. Avšak žal. úřad neodmítl odvolání v uvedeném směru proto, že se st-l nevykázal nějakým zmocněním své dcery, nýbrž proto, že jménem své dcery odvolání vůbec nepodal, nýbrž stěžoval si svým jménem, a jde proto námitka vadnosti řízení shora vytčená mimo, neboť, jestliže st-l — jak nepopřeno — ve svém odvolání neuvedl, že podává rekurs jménem své dcery, nemusel se úřad vůbec otázkou zmocnění zabývat a zejména nebyl povinen, aby vzhledem k tomu, že st-l v dřívějším stadiu řízení jednal též jménem dcery, dotazoval se st-le, zda i odvolání podává jejím jménem, neboť žádný pozitivní předpis takovouto povinnost nestanoví a jest především věcí stran, aby samy svá

práva hájily. Pokud st-1 má za to, že žal. úřad měl námitky, týkající se pozemku č. 2900 (tedy nyní č. 2016) věcně vyřídit, poněvadž odvolání podal také jako držitel a uživatel onoho pozemku, jest na omylu, neboť toliko vlastnictví k vyvlastňovanému pozemku zakládá postavení strany v tomto vyvlastňovacím řízení, jak plyne zcela jasně z ustanovení § 22 brněnského stav. řádu, který mluví o majiteli nemovitostí (Realitätenbesitzer) jako subjektu povinném k postoupení nemovitostí potřebných pro zřízení nové ulice nebo třídy, pouhému držiteli nebo uživateli však postavení strany nepřiznává.

Co se ostatních pozemků týče, uvádí stížnost především, že jejich parcelační čísla jsou nesprávně uvedena, takže mohou vzniknouti pochybnosti o předmětu vyvlastnění. Vyřizuje stejnou námitku odvolání, vyslovil žal. úřad v podstatě, že následkem změny katastrálních hranic mezi Král. Polem a Husovicemi připadly st-lovy pozemky (č. 2897, 2898/1 a 2898/2) do kat. území husovického pod nově označenými parcelními čísly (2013, 2014 a 2015), čímž vysvětlil diferenci mezi původním a nynějším označením, která dala podnět k oné námitce odvolání, poukávav k tomu, že jde o jedny a tytéž pozemky. Proti správnosti tohoto tvrzení žal. úřadu neformuluje stížnost žádnou námitku, omezujíc se na zcela irrelevantní poznámku, že nová čísla st-li s jeho souhlasem nebyla známa. Jeví se tudíž námitka, že nař. rozhodnutí jest stran předmětu vyvlastnění nejasné a neurčité, bezdůvodnou.

Dále uvádí stížnost, že ustanovení § 22 odst. 1 brněnského stav. řádu, podle něhož vyvlastnění bylo provedeno, se na daný případ vůbec nemůže vztahovati, poněvadž předpis ten má na mysli jen vyvlastnění za účelem budoucího zřízení ulice neb třídy, nikoliv však vyvlastnění pro ulice již existující, jak prý je tomu v daném případě, neboť město Brno bez vědomí a svolení st-lova a přes jeho dosud nevyřízené protesty počalo s pracemi svémocně již v měsíci září 1930 a od té doby pozemků jako silnice užívá, takže jedná se o ulice již existující, nikoliv o ulice nové. Námitku odvolání v podstatě stejného obsahu vyřídil žal. úřad tím, že takovéto jednání obce není zákonnou překážkou vyvlastnění podle stav. řádu.

Stížnosti nebylo lze dáti za pravdu. Citovaný 1. odst. § 22 stanoví, že, kdyby zájmy volné komunikace toho kázaly, aby v obvodu obce zřízena byla nová ulice nebo třída, jsou majitelé nemovitostí, jichž pozemkem tato třída neb ulice vedena býti má, povinni obci za přiměřenou náhradu postoupiti k tomu potřebné parcely. Předpokladem pro zmíněnou povinnost majitelů pozemků jest tudíž potřeba zřízení nové ulice nebo třídy, která dotčenými pozemky má býti vedena. V daném případě je nesporno, že se měst. zastupitelstvo v Brně usneslo ve schůzi ze 16. května 1930 na zřízení silnice v prodloužené ulici Bednářské a Černopolní, jde tedy o nové složky zmíněných ulic. Na tom nic nemění okolnost, že obec snad svémocně, dříve než došlo k vydání vyvlastňovacího nálezu, pozemky, o které jde, pro obec zabrala, a na nich určitou silniční úpravu provedla, neboť i když se tak snad stalo, přece jen obec vlastnictví pozemků st-le potřebuje k tomu, aby legálně na nich novou ulici zřídit mohla, a to jest podle zákona rozhodující. Ze zákona nelze dovoditi, že by obec svémocným zabráním ploch potřebných pro zřízení nové ulice ztrácela nárok na jich vyvlastnění. — — —

Bezdůvodně vytýká stížnost, že nebyly vyžádány veškeré protesty, podané na město Brno a zemský úřad, a že nebylo k nim přihlédnuto, neboť tato podání jsou jednak ve spisech, na jichž podkladě žal. úřad rozhodoval, jednak žal. úřad se jimi zabýval, jak plyne z odůvodnění nař. rozhodnutí, neuznal však námitky v nich obsažené za důvodné. Ostatně stížnost ani neuvádí, ke kterým relevantním okolnostem v oněch podáních uvedeným měl žal. úřad zvláště přihlížeti, nýbrž spokojuje se zcela povšechným nikterak konkretisovaným tvrzením, že se tak nestalo.

Taktéž bezdůvodnou jest výtku, že st-l o výsledku řízení a provedených důkazech nebyl vyrozuměn, a že nemohl vznésti potřebné námitky, neboť — nehledíc ani k tomu, že výtku tato opětně není řádně konkretisována, neuvádějí, které námitky by st-l byl chtěl vznésti — byl st-l při místním jednání ze 16. dubna 1930 přítomen, a při něm také své námitky vznesl, jiné pak řízení se podle spisů nekonalo. Že různé protesty a stížnosti nebyly dosud vyřízeny, jest pro daný spor zcela nerozhodno, neboť povinností žal. úřadu bylo toliko rozhodnouti o podání odvolání do vyvlastňovacího výměru první stolice a to se také stalo.

Dále uvádí st-l, že mělo býti zjištěno jeho tvrzení, že město Brno se mu zaručilo před stavbou domů manželů P., K. a J., že jeho pozemků nebude nikdy použito, a že jeho vlastnictví a práva nebudou dotčena ani zkrácena.

Tuto námitku, formulovanou výlučně jako námitku vadnosti řízení, neuznal soud důvodnou, neboť st-l v odvolání toliko uvedl, že si při dotyčných komisionálních jednáních vyhradil ústně i protokolárně i v písemných podáních nedotčenost, nepoškozenost a nezáměnu parcel č. 2897, 2898/1 a 2900, netvrdil však nikterak, že se mu dostalo nějakého výslovného výměru, jímž se tato výhrada se strany města přijímá a vznesený nárok jeho uznává. Ježto pak pouhá výhrada nedotknutelnosti zmíněných pozemků bez uznání se strany města vůbec nemůže míti významu, nemůže býti také vadou řízení, když žal. úřad dotyčné spisy si nevyžádal. Tvrzení stížnosti, že město Brno zaručilo, že st-lových pozemků nikdy nepoužije, nesouhlasí s jeho tvrzením v odvolání a je proto nepřipustnou novotou, kterou soud nemůže se zabývati (§§ 5 a 6 zák. o ss). Při tom zůstává mimo úvahu, zda obec vůbec mohla by se platně zavázati, že ani v případě potřeby st-lových pozemků pro zřízení nových ulic nepoužije.

Neprávem uvádí stížnost také, že nebylo postupováno podle § 23 stav. ř., ježto prý st-l žádal jen přiměřeně nízký obnos, a nelze proto říci, že by pokus o dorozumění byl marný. Neboť cit. § dovoluje vyvlastnění v případě, že nebylo lze docílití dobrovolné shody, a k té nesporně nedošlo, když město Brno na požadavek st-lův nepřistoupilo. Při tom jest lhostejno, zda se tak stalo vinou st-le nebo města, a jest také v této relaci nerozhodno, zda požadavek st-lův byl přemrštěný nebo ne. — — —

Č. 11.596.

Elektrisace. — Živnostenské právo (Slovensko):
V řízení o schválení elektrického vedení podle zák. č. 438/1919 smí úřad